

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobkyně: **SAZKA a.s.**, IČ: 26493993
se sídlem Evropská 866/69, Praha 6

zastoupená Pavlem Uhlem, advokátem
se sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2021, č. j. 30516/21/5000-10611-712195,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 116 odst. 1 písm. c) daňového řádu zamítnuto její odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Specializovaného finančního úřadu ze dne 6. 4. 2021, č. j. 58162/21/4300-13823-704691. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyni podle § 143 a § 147 daňového řádu doměřena daň z hazardních her, a to na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje:

výsledků postupu k odstranění pochybností, za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2020 ve výši 14 000 Kč a zároveň bylo žalobkyni stanoveno podle § 251 odst. 3 daňového řádu penále ve výši 2 800 Kč.

2. Žalobkyně podala dne 15. 1. 2021 přiznání k dani z hazardních her za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2020. Dne 4. 2. 2021 doručila žalobkyně správci daně dodatečné přiznání k dani z hazardních her za zdaňovací období 4. čtvrtletí roku 2020, ve kterém uvedla jako úhrn přijatých vkladů z loterií částku o 40 000 Kč nižší než v daňovém přiznání. Tato změna snížila vypočtenou daň z hazardních her o částku 14 000 Kč. Současně žalobkyně podala podnět k zahájení postupu k odstranění pochybností podle § 89 daňového řádu, ve kterém zejména nesouhlasila se zvýšením sazby daně z loterií z původních 23 % na nyníjších 35 %, k němuž došlo v důsledku novelizace § 4 písm. a) zákona č. 187/2016 Sb., o dani z hazardních her, zákonem č. 364/2019 Sb., kterým se mění některé zákony v oblasti daní v souvislosti se zvyšováním příjmů veřejných rozpočtů.
3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k námitkám žalobkyně uvedl, že správní orgány nemají kompetenci provádět přezkum ústavnosti právních norem, a tudíž v nyníjším případě je nezbytné použít sazbu podle § 4 písm. a) zákona o dani z hazardních her v takové výši, jakou stanovilo v rozhodné době platné a účinné znění zákona.

II. Obsah žaloby

4. V jediném žalobním bodě žalobkyně uvedla, že skokové zvýšení sazby dílčí daně uvedené v § 4 písm. a) zákona o dani z hazardních her považuje za rozporné s ústavním pořádkem, k čemuž předně odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 18/15. V žalobě uvedla čtyři základní argumenty.
5. Za prvé zvýšením sazby daně mělo dojít k vyvolání rdousícího efektu, neboť v případě konstrukce daně z hazardních her nemá subjekt daně možnost odečíst od základu daně své náklady na provoz loterie. Náklady lze odečíst až od základu daně, ze kterého se vypočítává daň z příjmu, a to až po odvedení daně z hazardních her. Žalobkyně upozornila, že zisk je obvykle malé procento obrátu. Skokové zvýšení sazby daně, u které nelze od základu odečíst náklady, vytváří rdousící efekt, neboť se za jinak nezměněné situace může subjekt dostat do ztráty. Žalobkyně přitom uznala, že v případě daně z rizikových hazardních her, alkoholu a tabáku může být rdousící efekt legitimní a ústavně konformní.
6. Za druhé má docházet ke konfiskačnímu efektu, který spočívá v zabránění určité hodnoty nebo majetku státem v rozsahu, který značně přesahuje hodnotu, již si ponechá subjekt zdanění. Žalobkyně zopakovala postup zdanění zisku z hazardních her, nejprve podle zákona o dani z hazardních her a po odečtení nákladů daní z příjmu. Zvýšením sazby mělo dojít k zásadnímu nepoměru mezi tím, jakou hodnotu žalobkyně odvede na daních a jaká hodnota žalobkyni zůstane. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že v případě obchodní společnosti je část její hodnoty i schopnost generovat zisk. Skokovým zvýšením daně může dojít k dramatické změně hodnoty samotné obchodní společnosti. Ve svém důsledku má zvýšením sazby docházet k „ziskové konfiskaci *pro futuro*“, tedy faktickému vyvlastnění zisku při ponechání podnikatelského rizika, neboť stát inkasuje dominantní část zisku.
7. Za třetí žalobkyně namítala porušení principu rovnosti, které spatřovala ve svévolném zvýšení sazby pouze u jednoho z druhů hazardních her, která je přitom nejméně

Shodu s prvopisem potvrzuje:

společensky škodlivá a zpravidla nevede ke vzniku závislosti na hraní hazardních her. Žalobkyně odkázala na náleží Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, podle kterého může stát poskytnout jedné skupině méně výhod než jiné, ale nesmí postupovat libovolně a z jeho rozhodnutí musí být patrné, že tak činí ve veřejném zájmu. Žalobkyně uvedla, že tímto veřejným zájmem nemůže být zvýšení příjmové části státního rozpočtu, ale volba zaměření daně.

8. Za čtvrté mělo dojít k porušení principu racionality právní normy ve smyslu náleží Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, podle kterého nesmí zákonodárce stanovit jako předmět zdanění zcela iracionálně zvolené jednání, konání nebo chování osob. Dle žalobkyně tak Ústavní soud připouští, že zcela iracionální motivace selektivního zdanění nebo zvýšení je ústavně nekonformní. Žalobkyně poukázala na účel daně z hazardních her, kterým je regulace hazardu a s ním spojeného rizika rozvoje závislosti a až sekundárně je jím příjem státního rozpočtu. Regulace a zdanění je určitým politickým kompromisem, neboť úplný zákaz hazardu či alkoholu vede k rozvoji nelegálních forem distribuce těchto komodit.
9. Žalobkyně poukázala na rozlišení jednotlivých druhů hazardních her podle jejich rizikovitosti. Nejrizikovějším druhem je technická hra, která má stanovenou sazbu ve výši 35 %. Středně rizikovým druhem hazardní hry je například kursová sázka, u které je stanovena sazba ve výši 23 %. Za nejméně rizikovou je považována loterie, u které však byla sazba zvýšena z 23 % na 35 %, tedy na roveň technické hry. Žalobkyně uvedla, že příjem do státního rozpočtu není účelem daně z hazardních her, ale jejím důsledkem. Zvolené zvýšení sazby dílčí daně postrádá jakoukoli racionalitu a z tohoto důvodu není ústavně konformní.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

10. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný setrval na stanovisku uvedeném v napadeném rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
11. Žalovaný zejména odkázal na náleží Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 87/20 (č. 232/2021 Sb.), ve kterém se Ústavní soud zabýval abstraktním přezkumem ústavnosti novely zákona o dani z hazardních her, konkrétně § 4 písm. a). V nynějším případě nebyl shledán ani rdousící či konfiskační efekt, ani libovůle zákonodárce.
12. Žalovaný stejně jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázal na skutečnost, že správním orgánům nepřísluší posuzování ústavnosti právních norem. Z tohoto důvodu uplatnil při doměření daně z hazardních her tou dobou platnou a účinnou zákonnou úpravu se sazbou ve výši 35 % pro loterie.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
14. Soud v dané věci rozhodl bez jednání, jelikož s tímto postupem souhlasili oba účastníci řízení.
15. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:

Shodu s prvopisem potvrzuje:

- Podle § 4 písm. a) zákona o dani z hazardních her, ve znění do 31. 12. 2019, sazba daně z hazardních her činí 23 % pro dílčí základ daně z loterií.
- Podle § 4 písm. a) zákona o dani z hazardních her, ve znění do 1. 1. 2020, sazba daně z hazardních her činí 35 % pro dílčí základ daně z loterií.

16. Soud neshledal žalobu důvodnou.

17. Žalobkyně namítala protiústavnost § 4 písm. a) zákona o dani z hazardních her, ve znění od 1. 1. 2020. Soud konstatuje, že předmětná novelizace již byla přezkoumána v rámci abstraktního přezkumu ústavnosti nálezem Ústavního soudu č. 232/2021 Sb.

18. Ohledně rdousícího a konfiskačního efektu uvedl náleží Ústavního soudu č. 232/2021 Sb., bod 148, že *„[s]amotná výše daňové sazby 35 % není způsobilá dosáhnout konfiskačních či likvidačních účinků ve vztahu k provozovatelům hazardních her a navrhovatelka ani nic takového nedokládá. „Rdousící“, resp. konfiskační účinek daně je nutno posuzovat vždy mimo jiné vzhledem k předmětu zdanění, tj. např. stejná výše daňové sazby (35 %) u daně z nemovitostí by již konfiskační důsledky měla, neboť by během tří let byla poplatníkovi jeho nemovitost de facto daňově „zkonfiskována“. V případě daně z hazardní hry však jde o zdanění specifického (opakujícího se) příjmu provozovatele hazardní hry. Jakkoli je samotné zvýšení daně pro provozovatele loterií (z povahy věci) více zatěžující než před uvedenou změnou, nelze tvrzenou protiústavnost zvýšení daní zakládat na argumentu vstupu na trh „za určité daňové situace“, neboť v takovém případě by prakticky jakékoli zvýšení daní nebylo možné, neboť daňové zatížení se může v čase měnit, a to i zvyšovat (...) podstatná bude až případná extrémní disproportionálnost výsledného daňového zatížení, nikoli procentní vyjádření samotného růstu (navýšení) daňové sazby, které bez dalšího o „rdousícím“ (extrémně disproportionálním) účinku daně ještě nic nevytvrdí.“.*

19. Ohledně námítky porušení rovnosti a racionality normy uvedl náleží Ústavního soudu č. 232/2021 Sb., bod 149, že *„[p]okud jde o zdůvodnění odlišné výše daňové sazby u různých druhů hazardních her, opět nemůže Ústavní soud hodnotit napadenou právní úpravou přísnými kritérii přezkumu spočívajícího v hledání přiměřené či optimální právní úpravy, konkrétně optimálního nastavení vzájemných daňových sazeb hazardních her, ale pouze vyloučením libovůle při uvedeném rozlišování. Ústavní soud akceptuje argumenty vlády zdůvodňující, že odlišnost daňových sazeb sice zohledňuje rizikovost té které hazardní hry v zájmu prevence sociálně patologických jevů souvisejících s hazardními hrami, ale zároveň zohledňuje též odlišnost jednotlivých her z hlediska jejich ziskovosti, resp. odlišnost kritického bodu tzv. Lafferovy křivky vyjadřující závislost mezi mírou zdanění (sazby daně) a daňovým výnosem. Stejně je racionálním zdůvodněním, které ostatně navrhovatelka nijak v replice nerozporuje, že stejná sazba daně může odlišně dopadat na provozování různých druhů hazardních her. Zdanění méně rizikové loterie a více rizikové technické hry stejnou daňovou sazbou (35 %) tak nemusí mít z hlediska regulačního účelu daně na oba typy hazardních her stejný dopad. Formálně shodná sazba může vést k odlišným regulačním důsledkům pro jednotlivé typy her v závislosti na ziskovosti té které hry, což nijak neodporuje principu vyloučení libovůle. Ve vyjádření vlády je doloženo, že sazba daně u loterií v původní výši 23 % nedopadala stejně na provozování loterií jako na provozování jiných taktéž méně škodlivých druhů hazardních her zdaněných stejnou sazbou: v letech 2017–2019 byla ziskovost loterií cca 45 %, ziskovost kurzových sázek a živých her kolem cca 10 % a ziskovost technických her v rozmezí 6 % (2019) až 17 % (2017). Jako racionální lze tak akceptovat argument, že pokud provozováním určitého druhu hazardních her dosahují provozovatelé příjmů ve srovnatelné výši výrazně jednodušeji,*

Shodu s prvopisem potvrzuje:

než je tomu u jiných druhů hazardních her, je nutné tuto skutečnost zohlednit též při stanovení daňové sazby tak, aby byl dosažen srovnatelný ochranný a regulační efekt daňového zatížení.“.

20. Podle čl. 89 odst. 2 Ústavy jsou vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu závazná pro všechny osoby a orgány; rozhodnutí je dle odst. 1 téhož článku vykonatelné, jakmile bylo vyhlášeno způsobem stanoveným zákonem. V případě nálezů ve věci návrhu na zrušení zákona nebo jiného právního předpisu anebo jejich jednotlivých ustanovení podle čl. 87 odst. 1 písm. a) a b) Ústavy jsou vykonatelné dnem jejich vyhlášení ve Sbírce zákonů, pokud Ústavní soud nerozhodne jinak [§ 57 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu].
21. Soud konstatuje, že vydal-li Ústavní soud k předmětné právní normě abstraktní zamítavý nález, je soud tímto nálezem vázán, což znamená, že musí právní názor Ústavního soudu vyložit pro daný případ a podle toho jej aplikovat.
22. Současně však nelze mít za zcela vyloučené, že navzdory existenci abstraktního zamítavého nálezu Ústavního soudu obecný soud v určitém řízení (v rámci incidenční – konkrétní kontroly ústavnosti) dospěje k závěru, že je dotčená právní úprava protiústavní, a proto ji v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy předloží Ústavnímu soudu. Soud k tomu odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, v němž Ústavní soud *„zdůrazňuje, že při abstraktním přezkumu ústavnosti není schopen objektivně prokázat nebo hypoteticky vymodelovat všechny myslitelné situace, které napadená ustanovení v individuálním případě mohou vyvolat. Předmětem posouzení tedy nyní nemohou být ani specifické případy jednotlivých výrobců, u nichž s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, s přihlédnutím k míře podnikatelského a ekonomického rizika může Ústavní soud své posouzení upřesnit v budoucnu [srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 9/07, bod 54 (viz výše)]. Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že vždy je nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech.“.* Soud podotýká, že v takové situaci postupuje *ex offo*, není tedy zapotřebí návrhu účastníka (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2015, č. j. 50 Ad 8/2014-69, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2019, č. j. 6 Ads 178/2019-28, a ze dne 21. 1. 2010, č. j. 2 Afs 180/2006-73).
23. K výše nastíněnému postupu ovšem soud přistoupí jen tehdy, předestře-li žalobce v žalobě přesvědčivou argumentaci vyvracející obecné závěry abstraktního nálezu Ústavního soudu. Žalobce proto musí uvést, jakým specifickým způsobem se tvrzená protiústavnost projevuje právě v jeho právní sféře, a musí to prokázat. Jestliže tak žalobce neučiní, pak soudu nezbyde, než vycházet z již vysloveného právního názoru Ústavního soudu, že daná právní norma je ústavně konformní.
24. Žalobkyně stran rdousícího efektu poukázala na specifikum daně z hazardních her, kdy dominantně je zdanění ekonomické činnosti založeno na tom, že se zdaňuje výsledek zisku nebo přidané hodnoty, zatímco u daně z hazardních her si daňový subjekt nemůže od základu daně odečíst náklady, což může daňový subjekt dostat do ztráty, popř. musí daňový subjekt redukovat nebo přestrukturovat rozsah a způsob podnikání. Žalobkyně však současně neuvedla žádnou konkrétní skutečnost svědčící o tom, že tento následek hrozí právě jí. Žalobkyně svou situaci nijak nespecifikovala, zejm. neprovedla komparaci svého hospodářského stavu před a po předmětné novelizaci zákona o dani z hazardních her. Omezila se na tezi, že v konkurenčním prostředí bývá zisk procentně málo

Shodu s prvopisem potvrzuje:

významnou položkou v obratu. Stejně tak žalobkyně nijak neoponovala výše citované argumentaci Ústavního soudu.

25. K existenci zásadního nepoměru mezi hodnotou, která byla vyměřena v rámci dílčí daně z loterií, a hodnotou, která žalobkyni zůstane po zaplacení této dílčí daně, a k tezi, že dochází k „ziskové konfiskaci *pro futuro*“, soud podotýká, že žalobkyně opět neuvedla žádné své konkrétní hospodářské údaje.
26. Obecně pak soud dodává, že stejná výše sazby dílčí daně z hazardních her je stanovena pro technickou hru podle § 4 písm. e) zákona o dani z hazardních her, v kontextu hazardních her se tedy nejedná o ojedinělou sazbu, popř. o sazbu, která by v porovnání s jinými sazbami byla *prima facie* excesivní.
27. K problematice změny hodnoty obchodní společnosti v důsledku zvýšení sazby dílčí daně soud odkazuje na nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 17/11, podle kterého „*princip právní jistoty totiž nelze ztotožnit s požadavkem na absolutní neměnnost právní úpravy, ta podléhá mimo jiné sociálně-ekonomickým změnám a nárokům kladeným na stabilitu státního rozpočtu*“. Změny daňových právních předpisů provázejí změny sociálně-ekonomické a zpravidla je promítají do výše a způsobu zdanění. Žalobkyně se nemůže úspěšně dovolávat toho, aby její hodnota nebyla ovlivněna těmito legitimními změnami.
28. Žalobkyně argumentovala tím, že podle nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, je možná selektivní změna daně porušující princip rovnosti, avšak nesmí k tomu dojít na základě libovůle, nadto se norma jeví iracionální, tj. neplní svůj účel, poněvadž loterie jsou nejméně nebezpečným typem hazardních her. Tuto argumentaci vyvrací výše citovaná pasáž nálezu Ústavního soudu č. 232/2021 Sb., dle níž výše sazby daně u jednotlivých her nevychází jen z jejich společenské nebezpečnosti (míry rizika vzniku závislosti na hazardní hře a dopadů na jedince a společnost), nýbrž i z toho, jak snadné je pro provozovatele u různých hazardních her dosáhnout zisku, kdy při stanovení daňové sazby je nutno při zvážení všech těchto faktorů docílit toho, aby byl dosažen srovnatelný ochranný a regulační efekt daňového zatížení.
29. Žalobkyně přitom nepopírá, že loterie jsou hazardní hrou, a ani nezmiňuje, že předchozí zdanění sazbou 23 % bylo protiústavní – iracionální, neboť společenská nebezpečnost loterií je nulová (byť žalobkyně v žalobě s odkazem na vyjádření bývalého národního protidrogového koordinátora uvedla, že loterie jsou nejméně rizikové, až zcela bezrizikové). Jinými slovy žalobkyně nebrojí proti tomu, že obecně je dán veřejný zájem na regulaci hazardu, mezi něž náleží i loterie, a to mj. formou zdanění hazardu.
30. Uvedená úprava přitom sleduje účel zákona, který spočívá jak v regulaci provozování hazardních her, tak v získání zdrojů do veřejných rozpočtů, a je schopna tohoto účelu dosáhnout. Podle nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 5. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 87/20, je oblast daní specifická v případě přezkumu ústavnosti „*a jeho úkolem při přezkumu daňových předpisů není hledat přiměřená či optimální řešení, resp. zda nelze stejného cíle (ať již jde o fiskální zájmy státu, či regulace určité oblasti) dosáhnout i jinak. Tomuto zdrženlivému přístupu pak musí odpovídat nejen přezkum samotné výše daně, ale též přezkum tvrzeného porušení principu rovnosti v oblasti daní*“. V intencích tohoto ustáleného právního názoru Ústavního soudu by za iracionální daňovou právní normu bylo možné považovat zjevně excesivní regulaci (předmět zdanění, sazba atd.), tuto skutečnost ovšem žalobkyně neprokázala.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

31. K námitce žalobkyně, že veřejným zájmem na zvýšení sazby dílčí daně z hazardních her nemůže být zvýšení příjmu do státního rozpočtu, soud odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, podle které je důvodem pro zásah do autonomní sféry jedince veřejný zájem, jehož podstata v případě daní spočívá ve shromažďování finančních prostředků na zabezpečování různých typů veřejných statků (nález Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, bod 40). Výběr daní obecně je tedy prováděn ve veřejném zájmu, přičemž stanovení sazby daně je limitováno zákazem rdousícího a konfiskačního efektu a motivace stanovení okruhu zdaňovaných jevů je limitována principem racionality normy. Tyto limity nebyly v projednávané věci překročeny, jak soud uvedl výše.
32. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že žalobní argumentace nevyvrací závěry nálezu Ústavního soudu č. 232/2021 Sb., neboť je zcela obecná, pročť se soud plně ztotožňuje s dotčenými závěry nálezu. Soud tak nedospěl k závěru, že je § 4 písm. a) zákona o dani z hazardních her v rozporu s ústavním pořádkem, tudíž nepostupoval dle čl. 95 odst. 2 Ústavy. Z jiných důvodů pak žalobkyně zákonnost napadeného rozhodnutí nerozporovala. Nutno dodat, že případné podání ústavní stížnosti obsahující návrh na zrušení dotčeného ustanovení zákona, které žalobkyně avizovala v žalobě, je v dispozici žalobkyně, soud se k němu proto nevyjadřuje.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

33. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 11. srpna 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: